

[Justitsministeren]

for løber man en risiko ved at ville differentiere dem yderligere for at måtte nedsætte de højeste, hvad jeg ville finde forkert.

Endelig går jeg da ikke ud fra, at hr. Bolvig ønsker nogen form for tvangsforanstaltninger over for de virksomheder, der ønsker egnsudvikling, men er enig med mig i, at det nok er ganske sundt, at virksomhederne selv er med til at finde det sted, hvor de mener de bedst kan udfolde deres virksomhed. At det i mange tilfælde må ske steder, hvor virksomhederne har tiltro til, at der er den erhvervs sammensætning, de er interesserede i at bygge på, synes jeg ikke man kan fortænke dem i. Men stadig væk erkender jeg det ønske om at bistå erhvervsliv og beskæftigelse, der ligger bag hr. Bolvigs forslag, og vi er helt indforstået med at drøfte egnsudviklingsproblemerne i erhvervsudvalget, uden at vi tror, at løsningen er den af hr. Bolvig i dag foreslåede.

Bolvig (RV):

Jeg tager meget gerne mod ministerens fremstrakte hånd, og så er jeg sådan set ikke i tvivl om, at vi kan nå et godt stykke vej i udvalget.

Jeg ønsker ingen tvangsforanstaltninger; deri er jeg helt enig med ministeren. Det er derfor, jeg ønsker, at vi skal lave opmuntringer i stedet for tvang, og det er netop baggrunden for, at jeg mener, skal vi sige, guleroden skal være større i de mindre samfund end i de mere heldigt stillede samfund, netop for at de mindre samfund kan få deres del af kagen. Når ministeren er så meget imod tvangsforanstaltninger, håber jeg, at det lover godt, når vi inden længe her i folketinget kommer til at diskutere den såkaldte lokaliseringsordning, hvor man jo fra visse sider ønsker, at de enkelte virksomheder, som vil flytte ud i egnsudviklingsområderne, skal til en sådan tvungen frivillig orientering i et lokaliseringsråd. Jeg er helt sikker på, at hvis man laver en sådan slags databank med oplysninger om de forskellige byer, hvor virksomheder kan slå sig ned, vil det yderligere være en stor fordel for de store centre, som naturligvis på papiret vil kunne vise en ansøgende fabrikant, at de har en lang, lang række fortrin at kunne tilbyde, og så vil det være endnu sværere for et lille samfund, som jo ikke på papiret kan nedskrive, at man har

højt til loftet og vidt til siderne, at man har et nærsamfund, hvor folk kender hinanden, hvor arbejdskraften er særlig god og alle disse mange ting. Så jeg håber, at vi også ud fra disse principper fremover vil være meget skeptiske, når forslaget om et sådant lokaliseringsråd kommer.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til erhvervsudvalget. Hvis den gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om bortadopteret af institutionsanbragte børn [af Inge Krogh (KrF) m. fl.].

(Beslutningsforslag nr. B 49. Fremsat 24/1 78).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Erling Jensen):

Som bekendt var det en af nydannelserne i adoptionsloven fra 1972, at overøvrigheden ifølge § 10 efter anmodning fra den sociale ankestyrelse kan tillade, at et barn, der er undergivet børne- og ungdomsforsorg, senere bortadopteret, selv om der ikke opnås samtykke fra forældrene, forudsat at hensynet til barnets tarv afgørende tilsiger, at dette sker.

Bestemmelsen åbner således mulighed for, at de såkaldte glemte børn på børnehjem eller lignende kan anbringes i privat pleje med henblik på adoption, og at plejeforældrene opnår en væsentlig sikkerhed for, at adoptionen ikke senere vil strande på grund af forældrenes modstand.